

*„Abhoz, hogy megkapd, amit akarsz,
tudnod kell, hogy pontosan mennyit vagy hajlandó feláldozni.”*

HERCEGI

A rab herceg 2.

CSEL

C.S.
PACAT

*fine
selection*

C. S.
PACAT

HERCEGI
CSEL

2.

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

ELSŐ FEJEZET

HOSSZÚRA NYÚLTAK AZ ÁRNYÉKOK az égboltot vörösre festő naplementében, ahogy közeledtek. Chastillon egyetlen kimagasló toronyból állt, ami sötéten és kerekdeden magasodott az ég felé. Hatalmas volt, és régi, akár a messzi déli várak, Ravenel és Fortaine. Arra építették, hogy állja a háborús ostromot. Damen nyugtalanul szemlélte a képet. Lehetetlen volt úgy tekintenie a közeledő Chastillonra, hogy ne látta volna a marlasi várat, azt a kies vörös mezőkkel körülvett távoli tornyot.

– Vadásznemzet vagyunk – szólalt meg Orlant, félreértve Damen tekintetét. – Ne merészd menekülőre fogni!

Damen nem válaszolt. Nem azért volt itt, hogy elmeneküljön. Különös érzésnek bizonyult béklyó nélkül kilovagolni egy csapat verei katonával, méghozzá szabad akaratából.

Egynapi lovaglás ilyen kellemes vidéken át még a szekerek lassú tempójában is elegendő hozzá, hogy az ember felmérje a társaságát. Govart nemigen csinált semmit, csak érzelemmentes figuraként ült az izmos lován, amelyik csapkodott a farkával. Akárki volt is a korábbi kapitány, sikerült beavernie ezekbe az emberekbe, hogy tökéletes alakzatban vonuljanak még ilyen hosszú úton is. Damen kissé

meglepdött a fegyelmen. Eltöprengett, hogy vajon csata közben is így tartanak-e a pozíciójukat.

Ha igen, akkor akadt némi ok a reménykedésre, habár – őszintén szólva – Damen jókedvének forrása inkább a szabad levegő és a napfény volt, meg a szabadság illúziója, amit az keltett benne, hogy kapott lovat és kardot. És ezt még a nyakát lehúzó arany nyakörv és a csuklójára nehezedeő bilincs sem tudta beárnyékolni.

A várszolgák kijöttek, hogy üdvözöljék őket: felsorakoztak, mint ahogyan bármilyen jelentős társaság fogadására szokás. A Kormányzó embereinek, akik elvileg Chastillonban állomásozva várták a Herceg érkezését, nyoma sem volt.

Ötven lovat kellett beistállózni, ötven pán célt kellett kicsatolni, és ötven helyet előkészíteni a barakkokban – s mindezt csak a fegyveresek számára, a szolgákat és a szekereket nem számolva. A hatalmas udvarban viszont aprónak és jelentéktelennek tűnt a Herceg brigádja. Chastillon elég nagy volt ahhoz, hogy úgy elnyeljen ötven embert, mintha ott sem lennének.

Senki sem állított sátrat. Az emberek a barakkokban alszanak majd, Laurent pedig az erődben.

Laurent kipattant a nyeregből, levette a lovaglőkesztyűjét, betúrte az övébe, és a várnagyra figyelt. Govart elordított néhány utasítást, Damen pedig azon kapta magát, hogy lefoglalják a fegyverek, az eligazítás és a lova gondozása.

Szemközt két alaunt kutya viharzott le a kőlépcsőn, hogy boldog önkívületben Laurentre vessék magukat, aki megsimogatta az egyiknek a füle tövét, féltékenységet kiváltva a másiktól.

– Az orvos keres – zökkentette ki Dament Orlant, aki állával az udvar túlsó végében lévő ponyvatető felé bökött. Alatta egy ismerős őszes fej bukkant elő.

Damen letette a kezében tartott mellvértet, és odament.

– Ülj le! – mondta neki az orvos.

Damen szót fogadott, bár némileg húzódozva foglalta el az egyetlen szabad ülőhelyet, egy kis háromlábú sámlit. Az orvos nekilátott, hogy kicsatoljon egy viseltes bőrtáskát.

– Mutasd a hátad!

– Rendben van.

– Egy végiglovagolt nap után? Páncélban? – kérdezte az orvos.

– Rendben van – ismételte Damen.

– Vedd le az inged!

Az orvosnak kérlelhetetlen volt a tekintete. Egy hosszúnak tűnő pillanat után Damen hátranyúlt, hogy lehámozza magáról az inget, és felfedte széles vállát.

Rendben volt. Eléggé meggyógyult a háta ahhoz, hogy a friss sebek behegedjenek. Damen a nyakát tekergetve próbálta megnézni, de mivel nem bagoly, aki képes lett volna hasonló manőverre, szinte nem látott semmit. Inkább feladta, mielőtt megreccsen a nyaka.

Az orvos belenyúlt a táskájába, hogy némi rámolás után elővegyen egyet a végtelen sok kenőcse közül.

– Masszázs?

– Gyógykenőcs. Minden este használnod kell. Segít, hogy a hegek idővel halványuljanak majd egy kicsit.

Ez már tényleg túl sok volt Damenek.

– Kencefice?

– Mondták, hogy nehéz eset vagy – nyugtázta az orvos. – Minél szebben gyógyul a hátad, annál kevésbé fog merevséggel kínozni most és később. Így jobban fogsz tudni bánni a karddal, és egy csomó embert lekasabolhatsz majd. Azt mondták, ez az érv hatni fog rád.

– A Herceg mondta – állapította meg Damen. Hát persze. Ez a féltő gondoskodás olyan, mint megpofozni valakit, aztán arcon csókolni.

Az érv viszont dühítően helytállóan hangzott. Damennek muszáj volt harcképesnek lennie.

A kenőcs hűvösnek és illatosnak bizonyult, és enyhítette a lóháton töltött hosszú nap hatását. Damen izmai egytől egyig ellazultak. Előrebukott a feje, amitől a haja egy kicsit a homlokába omlott. Könnyebben vette a levegőt. Az orvos keze szenttelenül dolgozott.

– Nem tudom a nevét – vallotta be Damen.

– Nem emlékszel rá. Azon az estén hol magadnál voltál, hol nem, amikor találkoztunk. Még egy vagy két korbácsütés, és talán nem éled meg a reggelt.

– Annyira nem volt vészes – horkantott fel Damen.

– Paschal a nevem – felelte végül az orvos egy különös pillantás kíséretében.

– Paschal – visszhangozta Damen. – Most először kísér hadjáratot?

– Nem. A Király orvosa voltam. Én láttam el az elesetteket Marlasnál és Sanpeliernél.

Beállt a csend. Damen eredetileg meg akarta kérdezni Paschaltól, hogy mit tud a Kormányzó embereiről, de inkább hallgatott, csak tartotta az összegyűrt ingét. Az orvos tovább dolgozott a hátán, lassan és módszeresen.

– Én harcoltam Marlasnál – szólalt meg.

– Sejtettem.

Megint csend. Damen látta a padlót a ponyva alatt, ami döngölt föld volt, nem pedig kő. Szemügyre vett egy lábnyomot és egy tépett

szélű száraz levelet. Végül felemelkedett a kéz a hátáról, mert végeztek.

Odakint tisztult az udvar képe: Laurent emberei hatékonyan dolgoztak. Damen felállt, és kirázta az ingét.

– Ha a Királyt szolgálta, akkor hogyan került a Herceg mellé, nem pedig a nagybátyjához? – érdeklődött Damen.

– Az ember oda kerül, ahol lennie kell – csukta be a táskáját egy csattanással Paschal.

Az udvarra visszatérve Damen nem tudott jelenteni Govartnak, mert az eltűnt. Jordot viszont megtalálta, aki a forgalmat irányította.

– Tudsz írni és olvasni? – kérdezte Jord.

– Igen, persze – válaszolta Damen. Aztán megállt.

Jord nem vette észre:

– Szinte semmi sem történt annak érdekében, hogy felkészüljünk a holnapi napra. A Herceg azt mondja, hogy teljes arzenál nélkül nem megyünk. Azt is mondja, hogy nem halasztjuk el az indulást. Menj el a nyugati fegyverraktárba, csinálj egy leltárt, és add oda neki! – mutatott Jord egy emberre. – Ő Rochert.

Mivel a teljes leltározás egész estés feladat lett volna, Damen feltételezte, hogy neki a meglévő listát kell ellenőriznie, amit egy bőrkötésű könyvsorozatban talált meg. Kinyitotta az elsőt, hogy megkeresse a megfelelő oldalakat. Furcsa érzés lett rajta úrrá, amikor rájött, hogy egy hét évvel ezelőtti vadászfegyverlistát böngész, amit Auguste Koronaherceg számára készítettek.

Öfelségének, Auguste Koronahercegnek, vadászkesz-garnitúra, egy bot, nyolc csúcsos nyílhegy, íj és húrok.

Nem egyedül volt a fegyverraktárban. Valahonnan a polcok mögül egy kiművelt fiatal férfi udvaronc hangját hallotta:

– Hallottad a rád vonatkozó parancsot. A Herceg adta ki.

– Miért kéne hinnem neked? A kedvence vagy? – akadékoskodott egy durvább hang.

– Arra befizetnék, hogy megnézzem! – mondta egy másik.

– A Hercegnek jég van az ereiben – szólt egy harmadik. – Nem kefél. Majd akkor hallgatunk a parancsra, ha a Kapitány bejön, és ő maga mondja.

– Hogy merészeltek így beszélni a Hercegekről? Válasszatok fegyvert! Azt mondtam, hogy válasszatok fegyvert! Most rögtön.

– A végén még bajod esik, kisapám.

– Ha túl gyávák vagytok ahhoz, hogy... – kezdte az udvaronc, de mielőtt a mondat feléig jutott volna, Damen felmarkolta az egyik kardot, és elindult.

Éppen időben fordult be a sarkon ahhoz, hogy lássa: a Kormányzó Gárda egyenruháját viselő három férfi közül az egyik hátrahúzódik, meglendíti a karját, és durván belecsap az udvaronc arcába.

Az udvaronc nem is udvaronc volt. Hanem a fiatal katona, akinek a nevét Laurent epésen említette Jordnak. „Mondd meg a szolgálknak, hogy összezárt lábbal aludjanak. És Aimericnek is.”

Aimeric hátratántorodva nekiesett a falnak, aminek a mentén félig lecsúszott, miközben kábán pislogva nyitogatta a szemét. Vért folyt az orrából.

A három férfi meglátta Dament.

– Ez elhallgattatta – jegyezte meg Damen diplomatikusan. – Akár ennyiben is hagyhatjátok, én majd visszakísérem a barakkhoz.

Nem Damen mérete parancsolt megálljt nekik. Nem is a kard, amit lazán tartott a kezében. Ha ezek az emberek tényleg harcolni

akartak volna, akadt elég kard, dobálható páncéldarab és dülöngélő polc, hogy valami hosszadalmas és nevetséges jelenetet csináljanak. A vezérük csak akkor emelte fel a karját, hogy nyugalomra intse a többieket, amikor meglátta Damen arany nyakörvét.

Damen ebben a pillanatban értette meg, mi lesz a dolgok menete ebben a hadjáratban: a Kormányzó emberei kerülnek fölénybe. Aimeric és a Herceg emberei célpontokká válnak, mert senkinek sem panaszkodhatnak, csak Govartnak, aki leinti őket. Govartot, a Kormányzó kedvenc banditáját azért küldték ide, hogy ráncba szedje a Herceg embereit.

Damen viszont más volt. Damen érinthetetlennek számított, mert közvetlenül jelenthetett a Hercegnek.

Kivárt. Az emberek nem mutattak hajlandóságot, hogy nyíltan szembeszegüljenek a Herceggel. Inkább jobb belátásra tértek: aki leterítette Aimericet, lassan bólintott, majd lelépett a trió. Damen nézte, ahogy kimennek.

Aztán odafordult Aimerichez. Megállapította, hogy sima a bőre és elegáns ívű a csuklója. Nem számított példa nélkülinek, hogy arisztokrata születésű fiú a királyi gárdában keressen helyet magának, és olyan névre tegyen szert, amilyenre csak tud. De ahogy Damen eddig látta, Laurent emberei keményebb fajtából valók voltak. Aimeric valószínűleg éppen annyira kakukktójásnak számít, mint amennyire annak is tűnt.

Damen felé nyújtotta a kezét, de Aimeric nem törődött vele, csak feltápáskodott.

– Hány éves vagy? Tizenennyolc?

– Tizenkilenc – felelte Aimeric.

A bevert orrát szép metszésű, arisztokratikus arc vette körül: gyönyörű ívű sötét szemöldökkel, hosszú és sötét pillákkal. Közelről

még vonzóbb volt. Még a vértől csöpögő orra alatt is észre lehetett venni csinos száját.

– Sohasem jó ötlet belekezdeni egy veszekedésbe – figyelmeztette Damen. – Különösen három ember ellen, ha olyan alkatú az ember, hogy egy ütéstől kiterül.

– Ha kiterülök, akkor felállok. Nem félek az ütéstől – erősködött Aimeric.

– Nos, akkor jó. Mert ha ragaszkodsz hozzá, hogy provokáld a Kormányzó embereit, akkor ez gyakran meg fog történni. Döntsd hátra a fejed!

Aimeric rámeredt. Az orrát takarta a kezével, amiben egy maroknyi vér volt.

– Te vagy a Herceg kedvence. Hallottam rólad mindent.

– Ha nem akarod hátradönteni a fejed, miért nem keressük meg Paschalt? Adhat neked illatos kenőcsöt.

Aimeric nem moccant.

– Nem viselted a korbácsolást férfihoz méltón. Kinyitottad a szádat, és a Kormányzó után nyafogtál. Kezet emeltél rá. Besározta a hírnevét. Aztán megpróbáltál elszökni, de ő mégis közbeavatkozott a kedvedért, mert sohasem hagyta magára senkit, aki a Kormányzóság udvartartásának tagja. Még egy olyat sem, mint te.

Damen teljesen mozdulatlaná vált. A fiú fiatal, véres arcát nézve emlékeztette magát, hogy Aimeric hajlandó volt eltérni a verést három embertől, hogy megvédje a Hercege becsületét. Akár okatlan majomszeretetnek is tarthatta volna ezt, csakhogy valami hasonlót látott megcsillanni Jordban, Orlantban és a maga csendes módján még Paschalban is.

Damen felidézte magában az elefántcsont és arany árnyalatú külsőt, ami kétszínű, önző és megbízhatatlan belsőt rejtett.

– Annyira hűséges vagy hozzá! Miért?
– Én nem egy köpönyegforgató akielosi kutya vagyok – válaszolta Aimeric.

Damen kézbesítette a leltárt Rochertnek, a Hercegi Gárda pedig nekilátott előkészíteni a fegyvereket, páncélokat és szekereket a másnap reggeli induláshoz.

Ezt a munkát még az érkezésük előtt kellett volna elvégezniük a Kormányzó embereinek. Ám a Kormányzó százötven embere közül, akik a Herceggel együtt készültek útnak indulni, alig kéttucatnyian jöttek segíteni.

Damen is részt vett a munkában, ahol ő volt az egyetlen, akiből drága kenőcs és fahéj illata áradt. Csupán azért maradt egyetlen görcs a hátában, mert a várnagy megparancsolta, hogy jelentsen a várban, amikor végzett.

Nagyjából egy óra múlva odajött hozzá Jord.

– Aimeric még fiatal. Azt mondja, hogy nem fog többször előfordulni.

Elő fog fordulni – akarta válaszolni Damen. És amint a két táborunk egymásnak feszül, a hadjáratnak is vége.

– Hol a Kapitány? – érdeklődött ehelyett.

– A Kapitány az egyik istállóban van, derékig benne a lovászfűában – felelte Jord. – A Herceg a barakkban várja. Igazándiból... nekem azt mondták, hogy vitessem oda veled.

– Az istállóból – meredt Damen hitetlenkedve Jordra.

– Inkább te, mint én. Hátul keresd! Ja, és ha végeztél, jelents a várban!

Hosszú séta vezetett két udvaron át a barakktól az istállóig.

Damen remélte, hogy Govart végezni fog, mire ő odaér, de persze nem így történt. Az istállót betöltötték a lovaktól megszokott éjjeli zajok, ám Damen még így is előbb hallotta a dolgot, mint hogy látta volna: a lassú, ritmusos neszt, ami Jord helytálló jóslatának megfelelően hátulról jött.

Damen mérlegelte, hogy vajon melyik a rosszabb: Govart reakciója a megzavarásra, vagy Laurenté a várakoztatásra. Benyitott az istálló ajtaján.

Odabent Govart félreérthetetlen mozdulatokkal hágt a lovászfíút a szemközti falnál. A fiú nadrágja összegyűrve hevert a szalmán, nem messze onnan, ahol Damen állt, meztelen lábai szétterpesztve, inge pedig kigombolva és feltolva a hátára. Arca nekinyomva az istálló durva fából készült falának, ahogy Govart a hajánál fogva markolta. Govart fel volt öltözve: csak annyira lazította meg a nadrágját, hogy elővegye a szerszámát.

Govart csak addig állt le, hogy egy oldalpillantással odavesse: „mi van?”, aztán komótosan folytatta. A lovászfíú viszont máshogy reagált Damen láttán, és fészkelődni kezdett.

– Hagyd abba! – szólalt meg a fiú. – Állj! Így ne, hogy valaki néz...

– Nyugodj le! Ez csak a Herceg kedvence – rántotta hátra Govart a lovászfíú fejét, hogy nyomatékosítsa.

– A Herceg látni akar – jelentette be Damen.

– Várhat – közölte Govart.

– Nem. Nem várhat.

– Azt akarja, hogy húzzam ki a parancsára? És menjek oda hozzá kemény dákóval? – villantotta meg a fogát vigyorogva Govart. – Szerinted ez a „túl frigid vagyok a dugáshoz” csak megjátszás, közben meg tényleg csak egy szűzkurva, aki farokra vágynak?

Damen érezte, hogy szinte kézzelfogható erővel fellángol benne a düh. Átérezte annak a tehetetlenségnek az árnyékát, amit Aimeric élhetett át a fegyverraktárban – csakhogy ő nem zöldfülű tizenkilenc éves volt, aki még sohasem látott küzdelmet. Közönyösen végignézett a félig meztelen lovászfíún. Ebben a pillanatban jött rá, hogy ebben a szűk, poros istállóban fog törleszteni mindent, ami Erasmus megerőszkolásáért járt neki.

– A Herceged parancsot adott neked – mondta Govartnak.

Govart bosszúsan ellökte magától a lovászfíút.

– Francba, nem tudok elmenni ettől a... – túrta vissza az ingét.

A lovászfíú tántorgott néhány lépést, és mély lélegzetet vett.

– A barakkba – folytatta Damen, miközben igyekezett tompítani, hogy Govart válla kifelé jövet nekiütközött az övének.

A lovászfíú levegőért kapkodva bámulta Dament. Fél kézzel az istálló falának támaszkodott, a másikkal dühös szégyenkezéssel tarkargatta magát. Damen szó nélkül felemelte a fiú nadrágját, és odahajította neki.

– Úgy volt, hogy fizet nekem egy rézpénzt – szólalt meg mogorván a lovászfíú.

– Majd rendezem a Herceggel – felelte Damen.

Eljött az idő, hogy jelentsen a várnagynak, aki felvezette őt a lépcsőn egyenesen a hálósobákhoz.

Nem volt annyira díszes, mint a palota termei Arlesben. A vastag falak aprított kőből álltak. Az ólomüveg ablakokon cikcakkos rácsozat kapott helyet. A kinti sötétség miatt panoráma helyett a szoba árnyékainak tükörképe látszott. A falon egymásba fonódó szőlőleveleket mintázó szegélyléc futott végig. A faragott kandallóban szelíd

tűz égett. Voltak lámpák, faliszőnyegek, s Damen megkönnyebbülésére egy külön rabszolgaparkhely ágyneművel és selyemöltözettel. Egy gazdagon díszített ágy uralta a szobát.

Az ágy körül sötét, faragott lambéria látszott a falon, ami vadászjelenetet örökített meg nyakánál fogva lándzsára szúrt vadkannal. Nem látszott nyoma kék és arany csillagmintának. A sötétítőfüggönyök vérvörösben pompáztak.

– Ez a Kormányzó hálószobája – állapította meg Damen. Volt valami nyugtalanító abban, hogy a Laurent nagybátyja számára fenntartott helyen aludjanak. – Gyakran száll meg itt a Herceg?

A várnagy azt hitte, hogy az erődre érti, nem pedig a lakosztályra.

– Nem túl gyakran. Rengetegszer jött ide együtt a nagybátyjával Marlas után egy-két évig. Aztán ahogy a Herceg felcseperedett, már nem volt kedve az itteni dolgokhoz. Most már csak ritkán jön Chastillonba.

A várnagy parancsára a szolgálók kenyeret és húst hoztak, így Damen evett. Aztán elvitték a tányérokat, és hoztak egy gyönyörűen formázott kancsót serlegekkel. A kést viszont ott hagyták, talán véletlenül. Damen a késre nézve eltöprengett rajta, hogy mennyi mindent megadott volna ezért, amikor be volt zárva Arlesben: egy kés, amit használhat, hogy kitörjön a palotából.

Ülve várakozott.

Ott hevert előtte az asztalon Vere és Akielos részletes térképe minden egyes dombbal és hegygerinccel, az összes várossal, alaposan rögzítve. A Seraine folyó dél felé kúszott, ám Damen már tudta, hogy nem a folyó vonalát fogják követni. Rátette az ujját Chastillonra, hogy végighúzza az egyik lehetséges útvonalon Delphába, Verén keresztül délnek, ameddig el nem érik a saját országának határát

jelző vonalat. Az összes földrajzi név fülsértő verei nyelven szerepelt: Achelos, Delfeur.

Arlesben a Kormányzó merénylőket küldött az unokaöccse meggyilkolására. Halál lakozott a mérgezett serleg fenekén és az előrán-
tott kard hegyén. Itt nem ez történt. A recept, hogy állíts egy oldal-
ra két viszálykodó katonai tábornokot, nevezz ki az élükre egy türelmet-
len partizán kapitányt, és bízd rá őket egy zöldfülű parancsnok
Hercegre. Ez a csapat magától fog darabjaira hullni.

Valószínűleg Damen sem akadályozhatta volna ezt meg. A bomló morál útja lesz ez, a határnál biztosan rájuk váró tá-
madás pedig letarolja a belső harcok és a hanyag vezetés miatt egyéb-
ként is rendezetlen társaságot. Laurent volt az egyetlen ellensúly a
Kormányzóval szemben. Damen minden ígéretének eleget tett,
hogy életben tartsa, ám a csúf igazság szerint úgy tűnt, hogy ezt a
mérkőzést már lejátszották a határ felé tartó csapattal.

Bármi dolga lehetett is Laurentnek Govarttal, sokáig távol volt éj-
szaka. Elcsendesült a vár, csak a tűz ropogását hallotta Damen a kan-
dalló felől.

Ült és várakozott, lazán összekulcsolt kézzel. A szabadság érzése –
vagyis a szabadság illúziójának érzése – furcsa módon kavargott ben-
ne. Eszébe jutott Jord, Aimeric és Laurent összes embere, akik végig-
dolgozzák az éjszakát a korai indulásra készülve. Voltak háziszolgák
a várban, és Damen nem sóvárgott túlzottan Laurent visszatérése
után. Az üres lakosztályban várakozva, ahogy a ropogó tűz mellett
végignézett a térkép gondosan megrajzolt vonalain, tudatosult ben-
ne: egyedül van, ami a fogsága alatt ritkán esett meg vele.

Laurent belépett. Damen pedig felállt a székről, és megpillantot-
ta Orlantot az ajtóban, Laurent háta mögött.

– Elmehetsz. Nincs szükségem ajtónálló őrrre – mondta neki Laurent.

Orlant bólintott. Becsukódott az ajtó.

– Téged hagytalak utoljára – szólalt meg Laurent.

– Tartozol egy rézpénzzel a lovászfűnának – jelezte Damen.

– A lovászfű tanulja meg, hogy előre kérje a fizetséget, és csak aztán hajoljon le.

Laurent higgadtan vett egy serleget, és töltött magának a kancsóból. Damen nem tudta megállni, hogy ne pillantson rá a serlegre, mert felrémlt benne a legutóbbi alkalom, amikor kettesben voltak Laurent lakosztályában.

– Biztonságban van a becsületed – közölte Laurent enyhén felvont halovány szemöldökkel. – Ez csak víz. Valószínűleg.

Laurent ivott egy kortyot, aztán finom metszésű ujjai között tartva leeresztette a serleget. A székre pillantott, mint egy helykínálást fontolgató vendéglátó.

– Helyezd magad kényelembe! – biztatta Dament, de mintha mulattatta volna a helyzet. – Itt fogsz maradni éjszakára.

– Semmi béklyó? – érdeklődött Damen. – Nem gondolod, hogy megpróbálok majd elmenni, és csak azért állok meg, hogy kifelé menet megöljelek?

– Addig nem, ameddig közelebb nem érünk a határhoz – érvelt Laurent. Állta Damen tekintetét. A beállt csendben csak a szelíd tűz ropogását lehetett hallani.

– Neked tényleg jég van az ereidben, ugye? – kérdezte Damen.

Laurent óvatosan letette a serleget az asztalra, s felemelte a kést.

Éles kés volt, hús vágására szolgált. Damen érezte, ahogy felgyorsul a szívverése Laurent közeledésére. Néhány éjszakával korábban végignézte, hogy Laurent elvágja egy ember torkát, amiből olyan

színű vér ömlött, mint amilyen itt az ágyat borító selyem. Megdöb-bent, amikor Laurent ujjai hozzáérttek, és a kezébe nyomták a kés markolatát. Laurent megfogta Damen csuklóját az aranybilincs alatt, megszorította, s úgy tartotta a kést, hogy a saját gyomrára célozzon vele. A penge hegye kissé nekinyomódott sötétkék hercegi öltözké-nek.

– Hallottad, hogy elküldtem Orlantot – mondta Laurent.

Damen érezte, hogy Laurent szorítása lejjebb vándorol a csuklóján az ujjaihoz, majd megfeszül.

– Nem fogom színjátékra és fenyegetésre pazarolni az időt. Miért nem tisztázzuk most rögtön, hogy lehet-e bármi kétség a szándéka-id felől?

A kés jó helyen volt, éppen a bordái alatt. Damennek csak annyit kellett volna tennie, hogy benyomja és felhúzza.

Laurent dühítően biztos volt magában, miközben az igazát bizonyította. Damen érezte, hogy erőteljes vágy keríti hatalmába: nem egészen az erőszak iránti vágy, hanem az, hogy kést döfjön Laurent higgadságába. Hogy rávegye, mást is mutasson, mint hideg kö-zönyt.

– Nem tudom, vannak-e még ébren háziszolgák – jegyezte meg.

– Honnan tudjam, hogy nem fogsz kiáltozni?

– Olyan típusnak tűnök, mint aki kiáltozik?

– Nem fogom használni a kést – közölte Damen. – De ha hajlan-dó vagy a kezembe adni, akkor alábecsülöd, hogy mennyire szeret-ném.

– Nem – tiltakozott Laurent. – Pontosan tudom, milyen az, ami-
kor meg akarsz ölni valakit, de várnod kell.

Damen hátralépve leeresztette a kést. Még mindig a markában szorította. Farkasszemet néztek egymással.

– Amikor ennek a hadjáratnak vége, úgy gondolom, hogy amennyiben férfi vagy, és nem féreg, megpróbálok majd megtorolni, ami veled történt. Számítok rá. Azon a napon majd elvetjük a kockát, és meglátjuk, mi lesz a vége. Addig viszont engem szolgálatsz. Így hát hadd tegyek számodra egy dolgot világossá: elvárom tőled az engedelmességet. Én parancsolok neked. Ha tiltakozol az utasítás ellen, akkor négy szemközt meghallgatom az észérveidet, ám ha megszegsz egy kiadott parancsot, visszaküldelek a korbács alá.

– Szegtem már meg parancsot? – kérdezte Damen.

– Nem – válaszolta Laurent a tőle megszokott különös fürkésző pillantások egyikével. – Kiráncigáltad Govartot az istállóból, hogy tegye a dolgát, és megmentetted Aimericet egy összecsapástól.

– Minden embered hajnalig dolgozik, hogy felkészüljenek a holnapi indulásra. Mít keresek én itt? – tudakolta Damen.

Újabb csend, aztán Laurent ismét a székre mutatott. Damen ezúttal engedelmeskedett és leült. Laurent vele szemközt foglalt helyet. Kettejük között ott hevert a kihajtott térkép, annak minden egyes kidolgozott részletével.

– Azt mondtad, ismered a terepet – emlékeztette Laurent.

MÁSODIK FEJEZET

JÓVAL AZELŐTT, HOGY MÁSNAP REGGEL KILOVAGOLTAK, már nyilvánvaló volt, hogy a Kormányzó a legrosszabb mércének megfelelő embereit küldte el az unokaöccsével. Az is nyilvánvaló volt, hogy azért állomásoztak Chastillonban, hogy eltitkolják a minőségi hiányosságait az udvartól. Még csak nem is voltak kiképzett katonák, csak zsoldosok, javarészt másod- vagy harmadosztályú harcosok.

Ilyen söpredék mellett Laurentnek nem sok haszna származott a csinos pofijából. Damen már azelőtt vagy tucatnyi élcelődést és gonosz megjegyzést hallott, hogy megnyergelte volna a lovát. Nem csoda, hogy Aimeric haragra gerjedt: még Damen is bosszankodáson kapta magát, pedig neki nem volt ellenvetése a Laurentre irányuló rágalomokkal szemben. Tiszteletlenség így beszélni egy parancsnokról. *Megenyhül majd a megfelelő faroktól* – hallotta. Ettől túl erősen húzta meg a szíjat a ló derekán.

Talán rosszkedvében volt. Különös volt a tegnapi éjszaka a térkép fölött, Laurenttel szemben, kérdésekre válaszolva.

Kis lánggal, melegen parázslott a tűz a kandallóban. *Azt mondtad, ismered a terepet* – emlékeztette Laurent, Damen azon kapta magát,

hogy taktikai tudnivalókat oszt meg az ellenséggel, akivel egy napon szembe kerülhet: ország az ország ellen, király a király ellen.

És ez volt a legjobb lehetséges forgatókönyv: feltételezte, hogy Laurent legyőzi a nagybátyját, Damen pedig visszatér Akielosba, hogy elfoglalja a trónját.

– Van valami ellenvetésed? – kérdezte akkor Laurent.

Damen mély lélegzetet vett. Az erős Laurent meggyengült Kormányzót jelent, és ha Vere figyelmét leköti az utódlás miatti perpatvar, abból Akielosnak csak haszna származhat. Hadd civakodjon Laurent a nagybátyjával.

Damen lassan és óvatosan beszélni kezdett.

Beszéltek a határon fekvő területről, s arról, hogy milyen útvonalon jutnak el oda. Nem az egyenes úton lovagolnak végig dél felé. Helyette egy kéthetes út lesz délnyugati irányban a verei Varenne és Alier tartományokon keresztül, a vaski hegység mentén. Ez eltérést jelentett a Kormányzó által kitervelt egyenes úttól, Laurent pedig máris hírnököket küldött az öregtoronyba. Időt akar nyerni, és annyira elnyújtani az utat, amennyire csak lehet – gondolta Damen.

Beszéltek a raveneli védelem hatékonyságáról, hogy milyen Fortaine-hez képest. Laurent semmiféle hajlandóságot nem mutatott az alváásra. Egyszer sem pillantott rá az ágyra.

Ahogy egyre későbbre járt, Laurent lazább, fiatalosabb testhelyzetre cserélte fegyelmezett tartását: felhúzta az egyik térdét, és átfogta a karjával. Damen tekintetét vonzotta Laurent végtagjainak lazasága, a térdén pihenő csuklójának egyensúlya, a hosszú és szép metszésű csontjai. Tudatában volt a bizonytalan, ám egyre növekvő feszültségnek. Olyan érzése támadt, mintha várna... várna valamire, bár nem tudta, mire. Mint amikor egyedül marad az ember egy kígyóval a gödörben: a kígyó lazíthat, ő nem.

Hajnal előtt nagyjából egy órával Laurent felállt.

– Végeztünk ma estére – mondta tömören. Aztán Damen meglepetésére elment, hogy nekilásson a reggeli előkészületeknek. Damen hívős tájékoztatást kapott, hogy hívni fogja, ha szükség lesz rá.

A várnagy néhány óra múlva hívta. Damen megragadta az alkalmat, hogy aludjon egy kicsit, és eltökélten visszatért a rabszolgafekhelyére, hogy lehunyja a szemét. Legközelebb az udvaron látta Laurentet, aki átöltözött, páncélt öltött, és higgadtan készen állt az indulásra. Ha Laurent aludt is valamennyit, nem a Kormányzó ágyában tette.

Nem volt annyi késlekedés, amennyire Damen számított. Laurent hajnal előtti érkezése s a nyugós megjegyzései – amiket csak még élesebbé tett az átvirrasztott éjszaka – elegendőek voltak ahhoz, hogy kivessék a Kormányzó embereit az ágyból, és valamiféle alakzatba tereljék őket.

Kilovagoltak.

Nem történt azonnali katasztrófa.

Nagy zöld legelőkön haladtak keresztül, amiket fehér és sárga virágok illata lengett be. Govart gorombán parancsolgatott elöl, a harci lován, mellette a fiatal, elegáns és aranyló Herceggel. Laurent úgy festett, akár egy névleges vezető: figyelemfelkeltőnek és haszталannak tűnt. Govart semmiféle megrovásban nem részesült a lovászfű miatt késlekedéséért, mint ahogyan a Kormányzó embereivel sem történt semmi, akik előző este kibújtak a teendők alól.

Összesen kétszázan voltak, nyomukban a szolgálókkal, a kocsikkal, a felszerelésekkel és a tartalék lovakkal. Jóságok nem követék őket, mint ahogyan az egy nagyobb hadjáratnál szokás. Ez egy kis

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

csapat volt, amelyik megengedhette magának a néhány ellátmányozási pihenő luxusát a cél felé vezető úton. Nem tartottak velük táborkövetők.

De csaknem negyed mérföldnyire nyúltak a lemaradozók miatt. Govart hátraküldött lovasokat a sor végére, hogy azok kiabálva mozgásra bírják a többieket, ami kisebb zúgolódáshoz vezetett a lovak között, ám nem járt szemmel látható előrelépéssel. Laurent látta mindezt, mégsem tett ellene semmit.

A táborverés eltartott néhány óráig, túl hosszadalmas volt. Az időpazarlás a pihenés rovására ment, holott a Herceg emberei előző nap is átvirrasztották a fél éjszakát. Govart kiadta az alapvető parancsokat, de nem törődött sokat az apróságokkal és a részletekkel. A Herceg emberei közül leginkább Jord vállalta magára a kapitányi kötelezettségeket, akárcsak előző este, így Damen is tőle kapott parancsokat.

A Kormányzó csapatában akadtak, akik csak azért dolgoztak keményen, mert éppen volt munka, de ez inkább a természetükből fakadt, mintsem bármiféle külső fegyelmezésből vagy parancsból. Csekély volt a köreikben a rend, hierarchia nélkül, így egy-egy ember bármikor kibújhatott a teendőik alól, amikor csak kedve tartotta, mert a körülötte lévők növekvő neheztelésén túl semmilyen megtorlással nem kellett számolnia.

Két ilyen hét előtt álltak, a végén egy harccal. Damen megfeszítette az állkapcsát, lehajtotta a fejét, és folytatta a számára kijelölt munkát. Elrendezte a lovát és a páncélját. Felállította a Herceg sátorát. Rakományt pakolt, vizet és fát hozott. Megmosakodott a többiekkel együtt. Evett. Jó volt az étel. Volt, ami jól ment. Az őrszemek megfelelően felsorakoztak, mint ahogyan a csatlósok is ugyanolyan